Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 211. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 2-го ЛИСТОПАДА 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 2, 1985 No. 211. VOL. XCII.

ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН ЗАРЯДИВ РОЗСЛІДЖЕННЯ СПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО МОРЯКА

ПЕРЕКЛАДАЧ ІРЕНА ПАДОХ ВИЯВИЛА ПІСЛЯ ВИДАННЯ М. МЕДВЕДЯ, ЩО ВІН БАЖАВ ЛИШИТИСЯ В ЗСА; ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ СУДИТЬ ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ; КОРАБЕЛЬ З МОРЯКОМ Є ЩЕ В ЗСА; УКРАЇНЦІ ЗАСИПАЛИ УРЯД ПРОТЕСТАМИ.

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен зажадав в дні 31-го жовтня ц.р. щоб точно розглянути, як іміґраційні чинники повели справу Мирослава Медведя, якого зму сили повернутися на совєтський корабель, що все ще є на американській території та має наладувати збіжжя і щойно за два дні має відплисти в поворотну дорогу.

„Білий Дім є обурений тим як потрактовано цілу справу", — сказав речник Президента. Інформації про те, як перевела ціле дослідження моряка Служба іміґрації і натуралізації дав ряд членів Конґресу, критикуючи повернення українського моряка в совєтські руки.

Президент доручив Департаментові справедливости розглянути цілий інцидент після того, як офіційний перекладач Служби іміґрації і натуралізації Ірена Падох, яка перекладала з української мови бажання М. Медведя залишитися в ЗСА, ствердила, що вона є певна, що він того сильно бажав. Вона пояснила також, що М. Медвідь дуже боявся того, що станеться з ним, коли йому не дозволять залишитися в ЗСА.

І. Падох подала свої заяви пресі щойно в четвер, коли Служба іміґрації і натуралізації, звільнила її з обов'язку мовчанки.

Ствердження перекладача Ірени Падох не зґоджується з тим, що подали до відома урядники Державного департаменту і Служби іміґрації і натуралізації, які після другої втечі М. Медведя з корабля переслухували його в присутності представників совєтської амбасади та капітана корабля „Маршал Конєв". Вони запевнили, що він висловив бажання повернутися до СССР і тому вони його передали в руки совєтських чинників. Тепер є інформації, що Медвідь боронився як його передавали знову на корабель.

Вміжчасі, від вівтірка до п'ятниці, в українських громадах в ЗСА зростало обурення до настанови Державного департаменту, який, як твердять деякі аналітики, старався „стишити" інцидент напередодні зустрічі Р. Реґена з Міхаїлом Ґорбачовим і повів справу дещо односторонньо. До Білого Дому посипались писемні і телефонічні протести з Головної Канцелярії УНСоюзу також пішов телефонічний і телеграмний протести.

В Чикаго, комітет, очолюваний о. Петром Ґаладзою, Іваном Голяшом і д-ром Мироном Куропасем скликав пресову конференцію і гостро запротестував видання М. Медведя. Це саме зробили етнічні групи в Лос Анджелесі з участю Миколи Медведя, відомого республіканського діяча.

У Філядельфії Комітет Оборони Національних і Людських Прав України вніс судову скарґу проти Державного департаменту з вимогою негайного слідства в справі видання М. Медведя. Скаргу вніс в середу вполудне до федерального суду дистрикту Філядельфії адвокат Андрій Филипович. Раніше, стараннями цього комітетут конгресмен Дон Риттер з Пенсильванії і сен. Гордон Гамфрі з Ню Гемпшир внесли в обох палатах Конґресу спеціяльні резолюції з вимогою негайної перевірки цілої справи і можливости ще одного переслухання М. Медведя. Вони також звернулись до профспілки вантажників кораблів (лонгшормен), щоб вони відмовились від ладування збіжжя на совєтський корабель, на якому перебуває М. Медвідь.

У четвер 31-го жовтня ц.р. речники Служби іміґрації і натуралізації признали, що їхні урядники не повели правильно справи і не повинні були так скоро повернути моряка на корабель.

На пресовій конференції у Вашінгтоні, державний секретар Джордж Шулц на запити кореспондентів у цій справі заявив, що М. Медвідь виразно висловив своє бажання повернутися додому.

Коли моряк вперше вискочив із корабля і просив про азиль в ЗСА, І. Падох яка є зареєстрована перекладачем для Служби іміґрації і натуралізації відбула з ним телефонічну розмову з Ню Йорк на бажання того бюра. Після того урядники бюра, мимо протестів, повернули моряка на корабель і тоді він вдруге вискочив та вдруге прохав залишити його на американській землі. Служба іміґрації і натуралізації подає, що заприсяжені зізнання двох урядовців Служби стверджують щось зовсім протилежного як І. Падох і що вони зрозуміли, що М. Медвідь не хоче азилю. Речники бюра пояснюють тепер таке „непорозуміння" буцімто тим, що було погане телефонічне сполучення з Ню Йорком і що перекладач говорила не зовсім доброю англійською мовою.

І. Падох не може пояснити собі, як це сталося, що моряка віддали знову в руки совєтських чинників тим більше, що її запевнив урядник Служби іміґрації і натуралізації, що морякові нічого не станеться.

У пресовій конференції Дж. Шулц відкинув припущення, що совєтські чинники підставили іншу особу на місце М. Медведя, а щодо припущення, що він в часі другого переслухання був під впливом наркотиків, то Шулц пояснив, що тому дозволили йому переспати ніч на суші і перевели бадання.

У Вашінгтоні члени Палати Реперезентантів і Сенату вимагають, щоб М. Медведя тепер ще раз викликати із корабля і переслухати. Вони уважають, що ще не є запізно, врятувати його і очистити себе із того компромітуючого випадку.

Гідно запротестували проти вбивства В. Стуса

Мюнхен, Західня Німеччина. — На початку місяця, тобто 2-го і 3-го жовтня ц.р., сюди прибули найкращі танцюристи Совєтського Союзу, в рамках запляновaного заздалегідь турне по більших містах Західньої Німеччини. Українська молодь, з ініціятиви СУМ, яка спільно з цілою українською спільнотою у діяспорі сумувала з приводу смерти поета Василя Стуса, замученого у Пермському концтаборі комуно-московськими душогубами, зорганізувала протестну акцію не проти самих мистців і мистецтва, як такого, але проти тих, які місяць після смерти В. Стуса вислали їх в цю подорож

Молодь відповідно відгукнулася. Виготовлено летючки з поясненням обставин смерти В. Стуса з його фотознімкою. Перед „Дойчес Театром" роздано сотні таких летючок серед німецької публіки, яка з великим зацікавленням і солідарністю та співчуттям поставилася до молодих людей у вишивках.

Кульмінаційною точкою протесту була однак дія в самому театрі. Коли на сцену „зійшла ніч" і виступила прімабалерина Надєжда Павлова в „Лебединій смерті" композиції Каміль де Сен Сан, і коли заснув вічним сном смерти Лебідь, на сцену вийшла дівчина у вишитій сорочці й перед кулісами поклала велику китицю синіх пахучих ірисів і жовтих соняшників, обвитих серпанком чорної ленти. Поверх поклала афішу, де на чорному тлі виднів портрет В. Стуса з яскравим написом „Жертва КҐБ" українською і німецькою мовами.

Ще десять хвилин танцювали совєтські віртуози з Донецька і „Большого" попри покладені українські квіті, післані тим небуденним шляхом на могилу В. Стуса.

Під час перерви публіка мала ще змогу ближче придивитися до символічного вияву української жалоби, поки один з каґебістів, охоронників посланих за кордон мистців, не „спрятав" їх за куліси. Додатково треба було „спрятувати" портрет поета з виписаною датою смерти — „Перм, 4-го вересня 1985 року".

Передали новий твір українського мистця Ватиканському музеєві

Рим (вл.кор.). — У четвер, 17-го жовтня, у приміщенні дирекції Ватиканських музеїв відбулася передача музеєві нового твору мистця Леоніда Молодожанина — бронзового погрудця Папи Івана Павла II.

Погруддя є горішньою частиною три і пів метра високого пам'ятника Папи, який цей український мистець створив для історичної церкви-манастиря в Альтеттінґу біля Мюнхену минулого року. На передачі приявними були: головний директор Ватиканських музеїв проф. Карльо Петранджелі і д-р Маріо Ферраццa, куратор відділу модерного мистецтва, Патріярх Мирослав Любачівський зі своїм канцлером о. д-р Іваном Дацьком, з канадської амбасади при Апостольському престолі прибув міністерський радник Лорент П. Тардиф у супроводі мистців Л. Молодожанина і Святослава Гординського, який тепер працює в Римі над новими мозаїками.

Ще минулого року Ватиканський музей придбав для своїх збірок портрет Папи Івана XXIII роботи Л. Молодожанина і нова скульптура теперішнього Папи збагачує окрему збірку портретів Отців Церкви, що її має музей.

Зустріч відбулася в незвичайно милій атмосфері і треба сподіватися, що вона причиниться до дальшої популяризації українського мистецтва в установах такого світового рівня, як Ватиканський музей.

При цій нагоді слід зазначити, що скорочене прізвище „Мол", яким мистець си ґнує свої твори, декуди викликає непорозуміння, мовляв, мистець приховує своє українське походження. Тим часом, на скульптурі в брозні куди легше і практичніше підписати односкладове слово ніж п'ятискладове. Такі мистецькі скорочення роблять часто мистці, наприклад, „ЕКО", „Лев" і інші. У всіх каталогах і монографіях Л. Молодожанин завжди зазначений як українець.

Москва підготовляє громадянську війну у Філіппінах

Вашінгтон. — У спеціяльному звідомленні приготованому для сенатської підкомісії у справах розвідки говориться, що Совєтський Союз підготовляє громадянську війну у Філіппінах з метою накинути тій країні свою комуністичну систему і осунути від влади теперішнього президента Фердінанда Маркоса, політику якого совєтські засоби масової інформації атакують з повною силою.

Совєтський Союз, згідно з інформаціями розвідки, збільшив допомогу комуністичним партизанам і нав'язав безпосередні зв'язки з усіма опозиційними групами з метою створення одного антиурядового центру, очевидно під керівництвом комуністів, який координував би дії відкритої збройної боротьби і пропагандивних розкладових акцій серед населення. Головним прицілом керованої з Москви пропаганди є американські військові бази на філіппінських островах і політика уряду президента Ф. Маркоса, яка, згідно із совєтською інтерпретацією є унапрямлювана з Вашінгтону. Звідомлення також каже, що комуністичні партизани поспішно збільшують набір рекрутів і що антиурядові збройні сили нараховують тепер понад 30,000 добре вишколених партизан. Вишкіл вони переходять у військових таборах В'єтнаму, сателітних країнах Східньої Европи, СССР та інших державах.

Спеціялісти і політичні аналітики передбачають, що при теперішньоум розвиткові подій режим Маркоса довго не вдержиться при владі, бо розклад почався вже також частинно в урядовій армії, а головно серед старшинського і підстаршинського складу. Очевидно, багато залежатиме від політики Маркоса в чергових місяцях, бо його впертість і рішення за всяку ціну знищити опозицію при допомозі поліції і війська, може приспішити упадок його режиму. Звичайно сенатські підкомісії, а зокрема підкомісія для справ розвідки, не публікує таких звідомлень, але в цьому випадку члени комісії вважали, що розголошення справи совєтського вмішування у внутрішні справи Філіппін тільки допоможе філіппінцям поробити певні зміни і застосувати ефектовну тактику проти підривних сил в країні.

Р. Реґен прийняв Г. Дуарте і його дочку

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен прийняв у четвер, 31-го жовтня, президента Сальвадору Гозе Наполеона Дуарте і його дочку Інез, яка пробула 44 дні в полоні у сальвадорських партизанів-марксистів і була обміняна на групу захоплених в полон партизанів.

Президент ЗСА сказав Г. Дуарте і його дочці, що він дуже радий бачити їх разом. Тим самим Р. Реґен підтримав президента Сальвадору ,якого критикували за те, що він вів переговори з терористами. Відповідаючи на запитання про ці переговори, речник Білого Дому Леррі Спікс сказав репортерам: „Це не наша справа обговорювати, мають вони рацію чи ні". Як відомо, Уряд ЗСА дотримується твердої політики — не вести ніяких переговорів з терористами.

Незабаром після зустрічі з Реґеном Дуарте і його дочка відправилися до Крайового клюбу преси, де президент Сальвадору виступив перед переповненою авдиторією. Розповідаючи про дні, проведені Інез в полоні і про переговори з терористами, Дуарте сказав: „Рішення про переговори було прийняте не мною. Це було рішення всього народу".

Інез відмовилася виступати перед журналістами. Вона сиділа мовчки і слухала батька. Коли Дуарте закінчив відповідати на запитання, Інез нахилилася до журналістки, що сиділа коло неї, і сказала: „Я дуже втомлена. Я досі не можу забути ці страхіття".

Екзекутива ФКУ відмолоджується

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — На цьогорічному жовтневому засіданні членів Головної екзекутиви Фонду Катедр Українознавства (ФКУ) одноголосно схвалено заходи голови ФКУ мґра Степана Хемича в напрямі омолодження складу цього керівного чинника збіркової кампанії, результатом якої є встановлення широко розгалуженого осередку україністики в Гарвардському університеті.

До нового складу Екзекутиви запрошено: проф. Юрія Божика (Канада), д-р Ґльорію Єдинка і д-ра Віктора Рудя. Це вже молодше покоління діячів. На 18 членів екзекутиви — вісім це молодші особи, повні енерґії, знаменитого розуміння нових обставин і ясної свідомости завдань та потреб, які мимо багатолітньої успішної праці ФКУ не зменшуються і не тратять своєї важливості.

Поруч старань збільшити фінансову базу Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, постановлено й дальше вести посилену акцію, пов'язану з ширенням інформацій та публікацій про злочинно створений Москвою голод в Україні 1932-33 років, як теж підтримати і помагати всіми силами кампанії Громадського Комітету для відзначення Тисячоліття Християнства України, що його очолює д-р Степан Ворох.

З канцелярії ФКУ в Кеймбриджі розпочато вже тому декілька місяців широко закроєне інформування американських діячів та видатних особистостей відповідними публікаціями й жвавим листуванням на тему українського тисячоліття.

Видруковано цілу серію брошур, памфлетів і летючок. Досі вислано на різні адреси понад 5,000 посилок.

Одночасно йдуть намагання зміцнити організаційну мережу ФКУ. Представником ФКУ на Оттаву й околиці в Канаді став Олег Чумак. Запрошено в ряди представників ФКУ теж Миколу Садницького з Ню Йорку.

У СВІТІ

ЛІДЕР ПАЛЕСТИНСЬКОЇ Визвольної Організації Ясір Арафат запевнив короля Йорданії Гуссейна, що очолювана ним організація буде уникати в майбутньому подідбних до захоплення корабля „Ахіллє Ляврo" випадків, щоб не поглиблювати непорозумінь в міжнародній політиці і не підсилювати тих кіл в демократичному світі, які вважають ПВО терористичною організацією. „Ми погоджуємося, заявив під час розмови з Гуссейном палестинський лідер, домовленість з 11-го лютого цього року треба зберігати і змагати до переговорів, метою яких буде полагодження палестинської проблеми і підписання мирового договору арабських держав з Ізраїлем. Не зважаючи на дводенні переговори Гуссейна з Арафатом, відносини між Йорданією і ПВО залишаються покищо напруженими.

ВИКОНУЮЧИЙ ОБОВ'ЯЗКИ прем'єр-міністра Італії Беттіно Краксі заявив кореспондентам, що лідери п'ятьох політичних партій, які творять теперішню урядову коаліцію, у принципі погодилися на створення нового уряду з певними пересуненнями на керівних постах.

ДЕЯКІ ПРОВІДНІ комуністи в Польщі переслали на адресу прем'єр-міністра Войцєха Ярузельського листа з проханням звільнити усіх політичних в'язнів в ім'я справедливости і всенаціонального об'єднання і тим самим почати нову сесію парляменту в дусі єдности. Під час своєї візити в ЗСА на сесію Генеральної асамблеї Об'єднаних Націй В. Ярузельські заявив кореспондентам, що його уряд незабаром проголосить обмежену амнестію для політичних в'язнів, якщо в Польщі не буде заколотів і перешкод у виборах. Міжнародна Амнестія каже, що у польських тюрмах перебуває 350 політв'язнів, переважно колишніх лідерів вільної робітничої профспілки „Солідарність".

ДОБРЕ ПОІНФОРМОВАНІ особи на Заході кажуть, що між Іраком і Палестинською Визвольною Організацією були підписані нові угоди про взаємну допомогу. Заступник прем'єр-міністра в іракському уряді Тага Джасін Рамадан і лідер ПВО Ясір Арафат вели переговори в цій справі. Ірак не тільки допомагатиме ПВО зброєю, але дозволить на будову кількох баз палестинців, а у випадку потреби, на перенесення головної квартири з Тунісу до Іраку.

АФГАНСЬКИЙ УРЯД Кармаля Бабрака веде тепер не тільки збройну боротьбу проти антикомуністичних повстанців, але, користуючись совєтською тактикою, також пропагандивну кампанію з метою очорнити повстанський рух і підірвати його престиж за кордоном. Комуністи самі обстріляли мечеть в місті Герат, вбили 14 і поранили 78 осіб, а потім заявили, що це діло повстанців, пакістанських генералів, які керують боротьбою „контрреволюціонерів" і „американських імперіялістів". Головна квартира повстанського руху заперечила категорично закиди комуністів і в додатку опублікувала статистику вбивств цивільного населення місцевими комуністами і совєтськими окупаційними військами та КҐБ.

ПРЕСОВІ АҐЕНТСТВА інформують з Москви, що недавно в Совєтському Союзі були в неофіційному характері два представники ізраїльського уряду. Один з них був представником ізраїльської пасажирської повітряної лінії Ель-Аль. Цей факт викликає підозріння, що Совєтський Союз хоче знову відкрити ширше двері для еміґрації жидів до Ізраїля, хоч, як відомо, це тільки формальність, бо більшість жидів поселюються в ЗСА, або інших країнах Заходу, і тільки маленька частинка їде до „вибраної батьківщини". Також сподіваються, що СССР звільнить з ув'язнення жидівського активіста Анатолія Щаранського, за якого згадує Уряд ЗСА.

В АМЕРИЦІ

У РОЗМОВІ З англійськими журналістами президент Роналд Реґен захищав свою ініціятиву створення протиракетної оборони з елементами космічного базування. Президент сказав, що ця оборонна система здатна попередити війни. При цьому Р. Реґен зауважив, що ЗСА можуть поділитися з Совєтським Союзом своїми дослідженнями в ділянці створення космічної оборони. Він також висловив надію, що його листопадова зустріч з Міхаїлом Ґорбачовим допоможе покінчити з недовір'ям у відносинах між ЗСА і СССР. „Якщо ми покінчимо з взаємними підозрами, нам легше буде договоритися про взаємну редукцію зброєнь", — сказав Президент.

КОЛИШНІЙ СОВЄТСЬКИЙ кіноартист Олег Відов, який вирішив не повертатися до СССР і нині проживає в ЗСА, виступив на переслуханнях у Сенаті в справі культурного життя в Совєтському Союзі. О. Відов розповів історію свого життя і пояснив, чому він вирішив втікати з підсовєтської Росії. Після Відова в Сенаті виступив з розповіддю про культурне життя в СССР Максім Шостаковіч, який втік з сином з Совєтського Союзу кілька років тому.

БІЛИЙ ДІМ ПОВІДОМИВ, що 21-го листопада, зразу ж після повернення з Брюсселю, президент Роналд Реґен виступить на спільній сесії Конґресу з рапортом про зустріч з совєтським лідером Міхаїлом Горбачовим, яка відбудеться в Женеві 19-го і 20-го листопада. На шляху з Женеви до Вашінґтону Президент зупиниться в Брюсселі, щоб росповісти головам урядів союзних країн про результати зустрічі на вершинах.

ПРЕДСТАВНИК антисандіністських повстанців заявив, що американська „невоєнна" допомога в розмірі 27 мільйонів долярів, асиґнованих Конґресом, спричинилася до різкого скорочення особистих пожертвувань, які були єдиним джерелом для купівлі зброї. Тепер особисті пожертви зменшилися на 90 відсотків. Скорочення цих пожертв може привести до поразки повстанців, які не в стані протистояти професійній нікараґуанській армії. Сандіністам допомагають біля 3,000 кубинських і совєтських інструкторів. В таборі повстанців нема ні одного американського професійного військового дорадника.

ПЕРЕД ТИМ, ЯК взяти участь у міжпланетному польоті, у З'єднаних Стейтах Америки пройде спеціяльну підготову представниця Індонезії 33-річна Пратіві Соедармоно. Вона є мікробіологом і викладає в університеті. На участь у польоті, який заплянoвано на 24-го червня 1986 року, вона була вибрана з сотень кандидаток.

На згарищах розцвітає нове життя

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. К.) — Коли рік тому назад цілу українську громаду в Ню Йорку потрясла вістка, що згорів Український Народний Дім при Другій авеню, який був приміщенням ряду українських організацій, найбільше здається школи потерпіла Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької, яка втратила не лише домівку, але й всі строї та реквізити, які призбирано впродовж довгих років театральної праці.

На світлині в редакції „Свободи" (зліва): Олег Данилюк, Ельмира Ґеруляк, Лідія Крушельницька, Ліда Залуцька, Софійка Зєлик.

В сей сумний жовтневий день молоді учні студії стояли поруч поріючого будинку зі сльозами в очах. Але після несподіваного удару вони враз зі своєю учителькою Л. Крушельницькою з новим завзяттям взялися до відбудови. Користаючись гостинністю пластунів, розпочалися знову проби в Пластовому Домі, а опісля молоді ентузіясти театрального мистецтва зорганізувалися для зібрання гроша та для віднови праць студії.

І ось у першу річницю спалення Народного Дому редакція „Свободи" знову гостила групу молодих „студійців" із своїм керівником Л. Крушельницькою, що зуміла за цей рік на згарищах розбудувати нове життя і помимо знищення цілого нарібку 30 років підготовити вже на місяць листопад нову прем'єру, з новою постановкою, новими строями, зі завзяттям гідним справжнього подиву.

Л. Крушельницька розповідає нам саме про своїх учнів, які взялися до віднови студії власними руками і з власної ініціятиви започаткували збірку гроша, влаштували бенефісові вистави,, влаштували забаву і робили все, що в людських силах, щоб життя студії і праця довгих років її керівника не погасла із останнім полум'ям горіючого Народного Дому.

Зі зворушенням розповідає Л. Крушельницька скільки серця і запалу вложили її учні та як з усіх сторін дістали вони у відбудові студії допомогу цілого українського громадянства. Вона підкреслює гостинність пластунів, що відразу прийняли студію до своєї домівки та навіть не хотіли заплати за постійне уживання заль на проби, а коли там не було місця, тоді ставали в прислузі залі ООЧСУ, помічну руку „Самопомочі", Українського Народного Союзу і прихильність „Свободи", яка від початку містила усі заклики та заходи учнів студії для відбудови втрачених безцінних реквізитів і вкінці поодиноких грома-

(Закінчення на стор. 4)

СПІЛЬНА ЗАБАВА МОЛОДІ

Пассейк, Н. Дж. — Організації молоді Пласт і СУМА в Пассейку і Берґені влаштовують спільно річну забаву яка відбудеться в суботу, 2-го листопада ц.р., о год. 9-ій вечора тут в Українській Централі при 140 Говп авеню. До танців приграватиме оркестра „Нічна Мелодія". Вступ на забаву — 8 дол. від дорослих, і 6 дол. від молоді.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Хуліганський злочин в Ізраїлі

У Єрусалимі в Ізраїлі стався хуліганський злочин, тим дивніший і прикріший, що молода ізраїльська держава, яка виграла чотири війни з арабами і становить предмет щораз поновлюваних терористичних атак, виявила не тільки подивугідну хоробрість в обороні своєї державности, але й хист у заведенні системи ладу і закономірного порядку. Відомо в усьому світі, що це єдина на Близькому Сході демократична держава, нарід якої роботящий, здисциплінований та вірний існуючим законам. Це стверджують всі туристи, які їздять на Близький Схід і всі паломники, які відвідують тамошні святі місця. Що ж сталося?

Дня 13-го травня цього року відкрито у присутності маси народу пам'ятник посвячений українським і жидівським жертвам двох диктаторських режимів, гітлерівської Німеччини і большевицької Московщини. Поставлено цей пам'ятник з ініціятиви канадського українця-мецената Юрія Диби, який започаткував збірку на цю ціль. Але не простояв цей пам'ятник ані півроку. Бо 26-го вересня цього року група хуліганів під проводом якогось Степана Ґраєка, прийшла туди з молотами і ломами та зруйнувала дощенту пам'ятник. Цей випадок тим прикріший, що ця вандальська операція відбулася на очах численних свідків, у білий день і при байдужій поставі поліції. 16 жидівських діячів, на чолі із Яковом Сусленським, який став уже широко відомим, як голова-засновник „Товариства еврейсько-українських зв'язків", проголосила обширну заяву з гострим протестом проти такого злочину та з натавруванням постави властей. У цій заяві кажеться , що підписані вживатимуть всіх заходів, щоби винуватців цього злочину притянути до карної відповідальности і щоби зруйнований пам'ятник був відновлений. У цій заяві правильно стверджується: „...ми не виключаємо каґебістської провокації... зовсім можливо, що колишні комуністи відгукнулися услужливо на заклик КҐБ..." Цей здогад правильний і логічний. Бож кремлівські володарі нічого так не лякаються, як згоди і співпраці різних народів, які терплять від московсько-большевицького режиму. Віра у власні сили — прегарне гасло і воно правильне постільки, що без власних сил неможлива відбудова втраченої держави. Але виключно тільки власними силами ні одна з поярмлених Москвою націй не всилі відзискати свою державність. Тільки скоординованою акцією усіх поярмлених народів, тільки скоординованою дією дисидентів у всіх комуністичних сателітських країнах можна добитися упадку тамошнього комуністичного режиму й відбудови ні від кого незалежної рідної державности. Цього найбільше лякається Кремль і тому в Україні ведеться всім урядовим пропаґандивним апаратом нагінка проти „польських поневолювачів" і в Польщі ведеться нагінка проти українців і тому жидів підбурюється проти українців та українців проти жидів. Староримське гасло „дівіде ет імпера" — діли і пануй — є основою політики, наставленої на зберігання єдиної неділимої з системою Маркса-Леніна, опертою на багнетах, на всевідущій і всемогучій апаратурі КҐБ.

Немає уже в живих того кадру жидівських діячів старшої ґенерації, яка тісно співпрацювала з українським політичним проводом. Ґольдельман Красний, Жаботинський, Марґолін, а в Польщі Ґрінбавм, Рінґель, Інзлер — всі вони вже на тому світі. Розенберґа-Чорнія розстріляли большевики зараз після приходу до Львова у 1939 році не так за „ухил" в комуністичній ідеології (він був членом КПЗУ), як за те, що він був членом леґіону Українських Січових Стрільців, наче живий символ тієї жидівської молоді, яка прагне співпраці з українцями не тільки словами, але й ділом.

В Україні ніколи не було національного чи расового антисемітизму. Український антисемітизм, який вибух за Хмельницького і за коліївщини, був спричинений виключно орієнтацією жидів на шляхетський польський режим на Правобережжі і захланністю орендарів, що використовували бідність і малограмотність українського селянина. Але й сама жидівська історія (історик Шіппер) засудила вже ту настанову жидівського загалу в історичній Польщі і відпекалася від символу тієї жалюгідної настанови, яким став Зельман, що тримав у себе ключі від української церкви.

Загал жидівського суспільства ще не перевів у себе ревізії свого погляду на українців, як „антисемітів". Але постала вже поважна група молодших віком громадян Ізраїля, еміґрантів з України, які свідомі, що в наслідок царської заборони жидам жити на корінній Московщині Україна стала прибіжищем для довгих поколінь і на Україні напевне залишиться чимало жидів навіть після упадку імперії і після отримання свобідного виїзду до Ізраїля. І тому заснування Товариства еврейсько-українських зв'язків — добре діло. Треба бажати цьому Товариству, щоб йому вдалося покарати хуліганів, прислужників Москви і відновити гарний пам'ятник, символ українсько-жидівського замирення.

Олександер Домбровський

НЕЗАПЕРЕЧНА ХАРИЗМА УКРАЇНСЬКОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

Чим ближче до 1988 року, тим з більшим розмахом ідуть приготування до нього з двох боків. З одного боку готується стрічати згаданий Ювілей велетенський імперський концентраційний табор „країни рад", озброєний по зуби не лише модерними здобутками мілітарної технології й набитою державною касою коштом спаперизованих до жебрачого стану мас селян, робітників і трудової інтеліґенції, але й могутнім пропагандивним апаратом, скріпленим як світськими, так і „духовними" каґебістами. Бо коли „сам", удекорований орденом кровожадного ката Леніна, московський патріярх співпрацює ревно й віддано з партійно-державно-поліційними органами, то якже ж не очікувати того від йому підчинених. Запряжені до намазаного московсько-совєтським дьогтем воза науковці, публіцисти й різної масти пропаґандисти наплодять масу статтей і більших публікацій, деяких навіть на показуху репрезентативного характеру (добрий папір, старанно виконані ілюстрації), нагаласують „на родінє", а ще більше „зарубежем" при допомозі різношерстих лібералів, прогресистів і явних совєтофілів включно з деякими, захопленими утопічним діялогом, колами Ватикану та горе-політиками безнадійної Ради Протестантських Церков. Одним словом зовнішній ефект буде такий, що совєтська „шафа грає". Таке відзначення 1000-ліття з водкою й кавіяром для закордонних гостей буде не лише без Христа, але навіть без біблійного поняття „фарисейського квасу". Це буде рафінований поцілунок новітнього Юди зі заплямленими лапами невинною кров'ю мільйонів християн.

Паралельно до відзначування 1000-ліття червоними москалями й їхніми поневільними підголосками буде відбуватися й у вільному світі святкування чорносотенно-білих москалів. Як червоних, так і білих москалів єднає одна спільна ідея вдержання за всяку ціну „єдино-неділимої" з політичним приматом московського елементу при нахабному узурпаторстві доби Київської Русі коштом історично-леґітимного власника тієї доби — українського народу. Впарі з узурпаторством доби Київської Руси йде претенсія до права на відзначування Ювілею 1000-ліття. Але ж Київська Русь находилася на етнографічно українській території, а акт офіційного хрищення відбувався у Києві над Дніпром під політично-державним патронатом русько-українського князя — Володимира Великого. Фіно-московські племена жили тоді в лісовій смузі непривітної Півночі з цивілізацією майже кам'яної доби та з релігійними віруваннями й практикою примітивного азійського шаманізму, а при тому з колоніяльним статусом у відношенні до державного центру — Києва. Це була північна „варварія" азіято-слов'янської мішанини в порівнянні з ґравітуючим культурно до чорноморсько-середземноморської смуги південно-східніми слов'янами — ранньоукраїнськими племенами включно з полянським племенем, етнополітичним ядром Київської Руси. Це є історичні факти. Всі крутійства типу збанкрутованої ще в зародку передреволюційної паґодінської „теорії" та совєтської концепції „спільної" Київської Русі для усіх трьох східньоевропейських народів (очевидно, з приматом „старшого брата") — не видержують об'єктивно-наукової критики.

Московсько-російська імперія виросла далеко пізніше на політичній почві розбоїв і забріхання. А совєтська влада перейшла ще своїм забріханням передреволюційну Росію. Совєтський лад у політично-соціяльно-економічному та ідеологічно-пропаґандивному аспекті — це довгий ланцюг рафіновано-цинічних забріхань від часів Владіміра Ілліча до Ґорбачова включно. Совєто-московське відзначування 1000-ліття — це майстерштік безсоромного забріхання червоного, безбожного Молоха, який воює жорстоко з усякими проявами релігії, вважаючи її опіюмом для людства. Таке відзначування є огидою не лише Богові, але й чесним і думаючим людям. Бо рафінована брехня й з другої сторони Христова Наука — це два протилежні й ворожі собі світи. Христос Господь сказав: Яка спільність Правди з неправдою і Світла з темрявою? Забріхані до глибини своїх здеґенерованих душ моральні банкрути на шляху історизму не можуть бути речниками вічно горіючої купини Христової правди. Не їм бути історично-морально-леґальними власниками традиції 1000-ліття християнства.

Український нарід на рідних землях має затулені уста брутальною лапою московсько-каґебівського караула. Тому почесний обов'язок відзначення 1000-ліття переходить на українську діяспору. Ми тепер політично слабі в порівнянні з цілим імперським арсеналом кремлівських можновладців, але моральні атрибути України з її історично-культурними традиціями та апотеозою героїзму при змаганнях за українську правду є сильніші від брутальної, фізичної сили й „шпіонського ремесла" за словами нашого Каменяра. Бог сильний перш за все своєю Правдою, а Христові слова: „Не лякайся, Я побідив світ!" — скріпляють нас у добі змагань за „бути чи не бути" великого й довголітнього народу, який не хоче

(Закінчення на стор. 4)

Степан Женецький

ҐОРБАЧОВ: „ДАВАЙ, ДАВАЙ, ПОБОЛЬШЕ РАБОТАТЬ!

Кореспонденти західніх часописів принесли вістку з Москви, що там відбувся пленум-наради Центрального Комітету Комуністичної Партії СССР, на якому новий совєто-московський найвищий ватажок Ґорбачов виголосив програмову промову, в якій подав свої пляни відносно покращання економіки Совєтського Союзу. В цій промові він закликає „родіну" випрацювати в найближчих 15-ти роках стільки всякої загальної продукції, що доконано в останніх 70-ти роках, тобто від самого початку існування Совєтського Союзу. А це означає ні менше ні більше, як подвійно збільшити загальну продукцію до кінця 2,000-го року.

Свої „нові економічні пляни" почав Ґорбачов з того, що Ніколай Тамизін, якого він назначив головою Ґоспляну (господарського пляну), став також неголосуючим, (тобто заступником) членом Політбюра. Він прийшов на місце Ніколая Байбакова, який зрезиґнував зі становища голови Ґоспляну, як подано офіційно, із-за здоровних мотивів.

Ґорбачов поробив також інші зміни серед совєто-московських головачів: Ніколая Тихонова знято з Політбюра — це було очікуване, бо він також зрезиґнував зі становища прем'єра СССР ще 17-го вересня ц.р., також подаючи здоров'яні причини. На його місце назначено нового прем'єра, Ніколая Рижкова, який зразу також став повним членом Політбюра, а рівночасно був звільнений зі становища партійного секретаря економічних справ.

У своїй промові, яку Ґорбачов виголосив при закритих дверях на Центральному Комітеті, він проголосив рамовий запис плянів. Вони містять в собі нову партійну програму, першу після 25-ти років, і два пляни економічної розбудови, один для найближчих п'яти років („п'ятилєтка"), а другий на час аж до 2000-го року. Були також обговорювані зміни правил комуністичної партії.

Новий найвищий совєто-московський головач заявив, що поправа економіки повинна прийти виключно на базі збільшення видайности праці — збільшення продукції, кращого її виконання, та вживання кращих приладів-інструментів, якщо йдеться про ручне виконування праці. А це буде, — як вірно пишуть західні знавці, непосильне завдання, зокрема для Совєтського Союзу, де робітнича видайність становить лиш біля половини видайности робітництва в Америці.

Та Ґорбачов видко свідомий того, що це не буде легко виконати про що свідчить те, що він проминув деякі обіцянки робітникам, що їх були поробили його попередники. Для прикладу, одною з таких несповнених обіцянок, були дарові обіди в робітничих харчівнях.

Докладна оцінка цих плянів буде можлива щойно після того, як вони будуть надруковані в головних совєтських часописах. Але початкова їх оцінка, за промовою Ґорбачова — яку подало пресове аґентство ТАСС, — вказує, що не буде жадної зміни ні в ідеологічній, ні економічній політиці. На підставі того, деякі західні знавці дуже сумніваються, що ці пляни будуть можливі до виконання.

„Це є велетенські завдання", — заявив один, — „і я дуже сумніваюся, чи їх удасться перевести у життя".

Та Ґорбачов хвалькувато сказав, що в плянах є „економічна перебудова насправді історичних розмірів — технічна перебудова економії Совєтського Союзу".

(Тут зазначимо, що західні кореспонденти з Москви нічого не згадують про національну політику в плянах Ґорбачова. Невідомо: чи вони їх не завважили, а чи може Ґорбачов їх взагалі не заторкає? Про це довідаємося пізніше, як вони (пляни), будуть докладно вивчені. — СЖ).

Новий п'ятирічний плян (п'ятирічка), згідно з ТАСС-ом, вперше в (совєтській) історії, закликає до піднесення національного прибутку, просто, почерез збільшення робочої видайности. (Отже: „давай, давай, побольше работать, давай!). А щоби цього досягнути, Ґорбачов закликає до більшої робочої дисципліни (не покидати праці для закупок, пятики тощо — СЖ), та застосовувати кращі наукові та технологічні методи.

Під сучасну пору совєтська урядова статистика показує, що видайність совєтських індустріяльних робітників є на 65 відсотків нижчою від американських, а загально совєтські робітники виробляють тільки 40 відсотків того, що американські робітники. А деякі західні знавці твердять, що ці цифри є сумнівні, бо правдиві цифри можуть бути на половину нижчі, аніж офіційно проголошені совєто-московською статистикою.

Ґорбачов, — як подає ТАСС, — заявив, що плян для 2000-го року , закликає „радянський народ" до великої напруги в найближчих 15-ти роках, „створити таку економічну потугу, приблизно рівну в розмірах до тієї, що була створена за останні шість десятиліть, отже від

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про бажання вічної слави

Політична кар'єра, хоча як важка, а то й небезпечна у сьогоднішних часах таки не може відібрати у людей, які нею живуть, бажання залишити по собі незатертий слід в історії своєї країни, а то й світу.

Здається ні в кого з сучасників не бачиться того бажання вічної слави так добре, як у теперішнього президента Франції Франсуа Міттерана.

Коли обсервувати його спосіб поведінки чи спосіб говорення, його штивну постать при різних публічних виступах, у вас немає сумніву, що це людина, яка бажає слави за всяку ціну.

Немає, отже, нічого дивного, що він старається про неї різними йому доступними способами, а має він до того багато можливостей.

Однією із них тепер — це будова все нових публічних пам'ятників у столиці Франції, немов замало було тих, що стоять тут уже цілими сторіччями і дають відпечаток історії Франції.

І так тепер постав біля залізничної станції Ст. Лазар дивовижний пам'ятник, хіба невідомому подорожникові, який збудований у формі накладених одна на одну валізок, а оподалік — другий присвячений годинникам. Дивлячись на них, прохожі зовсім ними не захоплюються, а лиш здвигають раменами.

Але вже справжнє обурення парижан, а велике розчарування для нас — туристів викликує останній проєкт президента Франції. Прегарне довкілля музею Лювр — досі повне квітників і виплеканих городів, тепер оточене дерев'яною огорожею — одна велика яма, з якої визирають машини, крани та інші будівельні знаряддя. Як довідуємося, за ідеєю Міттерана, там має вирости скляна піраміда, якою входитиметься до музею. Як буде виглядати модерна скляна піраміда побіч старої будівлі із ХУІ сторіччя важко тепер собі уявити, але можна припускати, що певно так, як славний вже зі своєї непривабливости „Сентр Помпіду", що нагадує постійно парижанам іншого президента, який захотів залишитися безсмертним.

Наразі біля Лювру зруйновано красу, яка радувала око кожного прохожого.

Чи новий „пам'ятник", що його плянує президент Міттеран здобуде йому славу — це залишається питанням.

О—КА

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

А. Юриняк

„Чайка" і „Веселка" в Лос Анджелесі

„Гей слава тій „Чайці"
І „Веселці" з нею —
Що з Мельборну і Сіднею
Прилетіли розважать нас
Творчістю своєю".

Концерт австралійських гостей: українського хору „Чайка" (диригент Степан Корінь) і танцювального ансамблю „Веселка" (керівник-хореограф Наталія Тиравська) 13-го жовтня 1985 року в Лос Анджелесі надовго залишиться в пам'яті українців в Каліфорнії як справді небуденна мистецька подія. Оскільки даний концерт припав на кінець тури „австралійців" і програма його вже відома із преси, нам нема потреби її повторювати; зазначимо лише, що програма була різноманітна і вдало скомпонована: пісні хорові перетикані виступами солістів, впроваджено басовий квартет що компенсував випад геть (із причини занедужання солістки Ганни Корінь) плянованого вокального тріо; до того ж вокально-музичну частину збагачено чудовим сольовим виступом піяністки високої кляси Галини Кривенко.

Так само урізноманітнено і танцювальні точки програми (зокрема прегарною сценкою з пирогами) і дотримано належної пропорції між вокально-музичною і танцювальною частинами програми. Хоч були друковані програмки, але і усно заповідала, даючи деякі пояснення Зіна Ботте.

Як слід продумане, вдале розміщення точок програми значною мірою забезпечило успіх концерту, бо сприяло доброму настроєві і виконавців програми, і її „споживачів" — публіки в залі.

Що виконання програми в загальному також „дописало" — про це вимовно відчула ентузіястична реакція залі: тривалі оплески після кожної точки, а наостанку овація цілої залі стоячи, з вимогою наддатків.

Особисто авторові цих рядків найбільше заімпонували з вокально-музичної частини такі точки: „Над Прутом у лузі", „Гей браття опришки", „Чорнявая молодичка" і „Човен хитається". Обидва солісти: баритон Валерій Ботте і бас Ярослав Ліщинський („Баляда про Довбуша" і „Давно те минуло") були в належній формі, зокрема добре звучала нижня октава баса Я. Ліщинського.

Щодо танцювальної частини, то автор цих рядків може лише загально ствердити, що найбільш „виграшною" точкою, безперечно

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Барагура

ПОЕТ-МИСЛИТЕЛЬ У ПОШУКАХ СЕНСУ ЖИТТЯ...

II.

Врешті три поезії глибокої контемпляції і вдумливости та покори дають наче синтезу безупинного Лесичевого шукання:

Життя пливе повз нас і нас лиш заторкає,
мов віялом, крилом своєї течії.
І ми — крищинки хвилювань безкраїх,
покорені великості Твоїй.

..

Але бува, в прозорі проблиски прозріння,
вся наша нищість — невідлучна тінь,
до Тебе лине — у затишшя сині,
у інший світ — Твоєї самоти.

У поезії „Людина мовить" поет робить ще один крок, який наближує його до пізнання Абсолюта і до кінцевої відповіді на пекуче турботливе питання:

Твого обличчя я не бачив,
Не знаю Твоїх шат.
Ти, певно такий як і ми усі на землі,
Але ліпший.

Твій є день і Твій є вечір.
І чую як Ти нахиляєшся над узголів'ям колиски
І дихаєш тепло і ніжно ворушиш устами,
— і в цьому диханні — твій віддих, людино.
Найперший і останній.

Врешті кінцевий акорд — один із шедеврів поетичної творчости Лесича:

Не знаю, де Ти, Боже мій і що нас ділить,
Яка між нами виросла стіна...
Лиш чую, як зближаєшся.
Стою німий, несмілий.

Та зустріч ця не мені страшна.
Всіх сумнівів отруту я зборов. Зневіри
жовчний намул перемив. І знов
я відчуваю ласк Твоїх припливи щирі,
і добрість всю Твою й любов.

Я чую як пливеш теплом благословенним
моїх напружених гарячих жил —
як віддихом плавким вливаєшся у мене,
у тіло те, що я ним так грішив,
у сни мої, в мою невтишність, в шепіт
моїх невисказаний досі слів...

— Я знову Твій!

Молюся знов до Тебе —
Твій блудний син на пустирях землі.

* * *

Але пам'ятник, який саме посвячено, це тільки зовнішній, часовий, минущий символ, який нагадує родині, приятелям і громаді місце вічного спочинку поета й його досягнення та заслуги для української культури чи не в найтяжчу і не найбільш хижу добу нашої історії.

Правдивий, тривалий, незнищенний пам'ятник поставив собі сам покійний своїми Богом дарованими талантами, своєю невсипущою працею, горінням свого серця і захмарними злетами невтишної бурунної душі в пошуках правди, любови, краси, розгадки містерії людського життя.

Кажуть, що військовики не вмирають лиш відходять. Про мистців можна сказати, що вони не вмирають і не відходять, але живуть вічно в своїх творах. І не тільки живуть. Вони діють посмертно, бо їхні ідеї, погляди, переконання, мислення, напучування, горіння, дерзання, одержимість мають вплив на формування нових поколінь, які парафразуючи слова Івана Франка, „підуть у мандрівку століть з печаттю духа" їхніх великих попередників. Так розумів цю проблему й Лесич, який у вступному слові до монографії про Никифора пише: „Справжнє мистецтво і справжня поезія — безсмертні".

Лесич належить до наших найвидатніших сучасних поетів не лиш у всеукраїнському маштабі, але посів тривалу позицію в світовій літературі. Його поезії перекладені багатьма мовами, про нього вміщені есеї й критичні огляди в чужомовних літературних журналах, його прізвище подане в міжнародних біо-бібліографічних довідниках.

Поезії Лесича різнорідні тематично, писані добірною мовою, ідейно глибокі, з філософським підкладом, сповнені складної проблематики, інтелектуалізму, ерудиції, проте доступні й зрозумілі вдумливому читачеві. Коли б до його поезій застосувати вимірник інтелектуалізму, чуттєвости, настроєвости, розлогої гами почувань, то наслідок був би позитивний, будуючий. В них видно тривимірність — філософський спокій і зрівноваження дозрілої людини, ментальність шукача-мислителя, духм'яну тугу за пахощами молодости, тремтливу меланхолію, невтишну носталгію й одночасно надію й віру в майбутнє — сьогочасне і вічне, притаманне людині, яка, за словами літературного критика проф. Івана Коровицького, „існує між землею і небом".

Вагомість Лесичевої творчости й місце поета в українській літературі визначать компетентні й безсторонні літературні критики та історики літератури, але до цього потрібна перспектива, порівняльне зіставлення літературно творчих талантів, безпристрасність, відсутність протекціоналізму.

Вадим Лесич був не тільки поетом. За студіями він журналіст із закінченою Високою Журналістичною Школою в Варшаві. До війни працював в столичних польських пресових агентствах і передових поважних газетах та журналах, відаючи відділом українських справ.

(Закінчення на стор. 4)

Нюаркська округа УНС вітала гостей з Австралії

В п'ятницю, 4-го жовтня ц. р., в год. 7.30 вечором в залі середньої школи в Юніон, Н. Дж., виступили довгоочікувані чоловічий хор „Чайка" з Мельборну і танцювальний ансамбль „Веселка" із Сіднею.

Програму концерту відкрив голова хору Петро Кардаш і подякував за спонзорство УНСоюзові, а Зіна Ботте, яка сповняла функції конферансьє, також привітала присутніх.

Появу чоловічого хору „Чайка" на сцені привітала понад тисячна публіка з великим ентузіязмом і зворушенням, як також танцювальний ансамбль „Веселку". По кожному їх виступі публіка винагороджувала гучними оплесками і повставанням з місць.

Хор виступив з цікавим та добре виконаним концертом під дириґентурою Степана Кореня, а його програму збогатив танцювальний ансамбль „Веселка" своїм творчим та цікавим виступом під орудою хореографа Наталії Тировської. Треба згадати солістів—баритона Валерія Ботте, та баса Ярослава Ліщинського, як також Галю Кривенко, яка з досконалістю акомпаньювала хорові на фортепіяні, а в другій частині відіграла три композиції.

Після концерту подяку в імені церковного хору при українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку і громади склав дириґент Михайло Добош, а з Округи Відділів УНСоюзу в Нюарку дівчатка винагородили їх квітами. М. Добош дякував за добре виконання програми, бажав ансамблям дальших успіхів та заінтонував „Многая літа", що його всі присутні, вставши з місць відспівали.

Слідуючий склав подяку голова Парафіяльної ради української православної парафії св. Вознесіння в Мейплевуді, Всеволод Луцкевич, а дівчата також вручили квіти гостям із Австралії.

Від Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Нюарку, який був господарем концерту, та від УНСоюзу вітав та дякував його головний контролер адв. Нестор Олесницький.

Дириґент С. Корінь зворушений привітами, дякував за гостинність, та заявив, що ви перші в Канаді, Америці відспівали нам „Многая літа".

Гостями з Австралії, концертом та нічлігами найбільше занимався і вложив найбільше праці Роман Лапичак. Рівнож були люди, що допомагали, а саме: Володимир Боярський, Ярослав Леськів, Осип Труш, Олександер Лісевич, М. Хитра і Андрій Кейбіда, а також голова Пасейської Округи УНСоюзу Іван Хомко, Іван Блиха, Григорій Клименко та Василь Марущак. З Пертамбойської Округи УНСоюзу допомагав голова Захарко. Всім їм належиться щира подяка.

Ю. Баранюк

ДЕЯКІ АРАБСЬКІ країни, до яких належать таож Йорданія і Єгипет, заохочують Совєтський Союз, щоб він нав'язав дипломатичні зв'язки з Ізраїлем, що на їхню думку, значно улегшило б полагодження багатьох проблем на Близькому Сході і приспішило б скликання міжнародної конференції для полагодження багатьох справ і можливого підписання мирового договору з Ізраїлем. Політичні спостерігачі думають, однак, що ініціятива про відновлення дипломатичних зв'язків СССР з Ізраїлем походить від жидівських кіл в З'єднаних Стейтах Америки, які в цьому випадку діють в інтересі Ізраїля, використовуючи ситуацію відпруження між ЗСА і СССР перед женевськими розмовами.

УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА КООРДИНАЦІЙНА РАДА

закликає своє Членство та Прихильників вплачувати вкладки та складати пожертви

НА ПРАЦЮ

СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Пересилаючи чеки, виписані на World Congress of Free Ukrainians, просимо на чеках, або в супровідних листах відмітити, що Ви є Членом, або Прихильником Української Американської Координаційної Ради, щоб так ці Ваші вкладки, чи пожертви були там доразовані.

Адреса Світового Конґресу Вільних Українців:
World Congress of Free Ukrainians
2118 - a Bloor St. W.
Toronto, Ont. Canada
M6S — 1M8

Українська Православна Катедра св. кн. Володимира в Ню Йорку
180 West 82 Street

Неділя, 10-го листопада 1985 року

З нагоди Інтронізації Єпископа Нюйоркського і Предстоятеля Катедри св. кн. Володимира

Владики Антонія

УРОЧИСТУ ВІДПРАВУ ЛІТУРГІЇ

очолить Первоієрарх, Української Православної Церкви в США Блаженніший Митрополит МСТИСЛАВ, у сослуженні Єпископа АНТОНІЯ і місцевого духовенства.

Зустріч Владик — год. 9:30, початок Літургії — год. 10-та ранку.

Після Літургії, в залі Катедри буде влаштований **СВЯТКОВИЙ ОБІД** для всіх присутніх. До участи в урочистому Богослуженні та на святковий обід, все Українське Громадянство, а зокрема представників організацій запрошують

НАСТОЯТЕЛЬ І ПАРАФІЯЛЬНА УПРАВА

Участь в цій урочистості представників організацій просимо зголошувати по телефону **718-423-2053 або 201-271-0116**

КАНДИДАТКИ НА КРАЛЮ І КНЯЗІВЕН УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

В суботу, 2-го листопада ц. р., у Філядельфії відбудеться традиційний Баль української преси в ЗСА, що його спільно влаштовують Фінансова комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) та Спілка Українських Журналістів Америки (СУЖА). Одним із завдань цього балю є пов'язати українську молодь з українською пресою. Вони знають українську мову, читають українські книжки та працюють у молодечих і студентських організаціях. Все це разом творить духовну красу кожної кандидатки на кралю і князівен української преси.

„ВІРА" — ТАТЯНА ЖИТНІЙ
15 років, учениця Академії Джозеф-Марі у Віллов Ґров, Па. Членка школи танку „Волошки" та української православної школи св. Марії. Грає на фортепіяні. Любить спорт.

„НАШЕ ЖИТТЯ" — ХРИСТИНА СТЕРАНКА
18 років, студентка біохемії Барнард коледжу Колюмбійського університету в Ню Йорку, членка Пласту, впорядниця і сестричка, відбула новацький і юнацький вишколи, колишня гурткова і заступниця курінної 44 куреня ім. Оксани Джеджури в Нюарку. Гетьманівна 22-ої Орликіяди. Членка Українського клюбу при університеті і біологічного клюбу. Відбула ряд пластових спеціяльних таборів. Цікавиться ґенетикою, образотворчим мистецтвом і скульптурою. Любить працювати з дітьми. Любить теніс і лещатарство.

„ЮНАК" — МИРОСЯ ДРАГАН
18 років, студентка інженерії в Купер Юніон в Ню Йорку, членка Пласту — сестричка в таборах і в станиці, курінна 2-го куреня ім. Лесі Українки в Ню Йорку. Любить музику, грає на скрипці.

„ФОРУМ" — ХРИСТИНА КАТРЕЧКО
17 років, студентка книговодства в Сейкред Гарт університеті у Ферфілді, Конн. Членка Пласту, сестричка на пластових таборах „Бобрівки", членка кобзарського ансамблю „Вічний відгук" і Товариства Українських Бандуристів. Грає на бандурі і на фортепіяні. Співає в церковному хорі і є писарем кобзарського гуртка. Любить українські народні танки і плавання.

„ЛІТОПИС БОЙКІВЩИНИ" — НАТАЛІЯ АННА ЦАРИК
18 років, студентка журналістики і бизнесу в Норт Дам коледжі в Мериленді, абітурієнтка Школи Українознавства ім. Т. Шевченка у Вашінґтоні, членка Пласту, гуртковий скарбник. Відбула ряд пластових таборів — плавацький, морський і лещатарський. Цікавиться спортом — теніс, відбиванка, їзда верхи.

„АМЕРИКА" — РЕНАТА ЧАПЛИНСЬКА
19 років, студентка ілюстрування Філядельфійського коледжу мистецтва, членка Пласту, колишня курінна 14-го курення ім. Олени Теліги, сестричка і член команди пластових таборів, член Студентської Громади. Цікавиться мистецтвом, студією балет і народний танок, любить фотографію.

„СВОБОДА" — ТАНЯ ДЕМЧУК
18 років, студентка біології і музики при університеті Вірджінія в Шарлотсвіллі, Ва. Членка Товариства Українських Бандуристів, Братства молоді при церкві св. Тройці, членка Пласту — учасниця літніх і зимових таборів, членка відбиванкового клюбу і музичного ансамблю „Мюзік" в університеті. Абітурієнтка Школи Українознавства ім. Т. Шевченка у Вашінґтоні. Відбула п'ять таборів гри на бандурі і брала участь у виступах і концертах серед українців і американців. Любить гру на бандурі і спів. Відіграла минулого року головну ролю в опереті „Савнд оф мюзік".

„ЛІКАРСЬКИЙ ВІСНИК" — ХРИСТИНА САЙ
18 років, студентка малярства в Сара Лоренс коледжі в Бронксвіллі, Н.Й. Членка Пласту, сестричка і член булави літніх таборів, працює в школі українознавства в Йонкерсі. Колишній редактор мистецького оформлення місячної газетки в школі. Колишня голова мистецького клюбу та редактор шкільного журналу. Брала участь у девятьох мистецьких виставках і отримала нагороду. Любить їзду верхи.

„БЮЛЕТЕНЬ УЗХ" — ДАРІЯ КОВЧ
17 років, учениця Академії св. Августина в Клівленді, Огайо. Задумує студіювати міжнародну політику. Членка Пласту, новацька виховниця в таборах і юнацька виховниця в станиці, заступниця голови драматичного гуртка при школі. Членка танцювального ансамблю „Каштани", Українського Музичного Інституту (фортепіян). Акомпаніяторка шкільних хорів і солістів в громаді, любить українські народні танки і балет, любить вишивати, лещатарство, гірське мандрівництво. Цікавиться писанням писанок.

„УКРАЇНКА В СВІТІ" — ЛІСА АННА СТАСЮК
20 років, закінчила Філядельфійську школу куховарства і керівництва ресторанів. Членка СУМА, оформлювала афіші для організації і українознавчої школи „НУШ", колишня членка співочого тріо „Соловейки", солістка плити „Концерт 50-ліття Сестер Василіянок". Любить куховарство, музику і спів.

„ПІДПІЛЬНА ПРЕСА В УКРАЇНІ" — ХРИСТИНА ОЛЕНКА САНТОРЕ
Студентка третього року журналістики при Темпл університеті у Філядельфії. Абітурієнтка Рідної Школи. Пластунка, член куреня УСП-ок „Лісові мавки". Новацька й юнацька виховниця в станиці і по таборах. Цікавиться мистецтвом, кіномистецтвом і журналістикою.

„ЛИС МИКИТА" — ХРИСТИНА АНДРУШКІВ
18 років, судентка загальних наук Мишиґенського університету в Дірборні, Миш. Членка Пласту, впорядниця гуртка, членка студентського клюбу при університеті Цікавиться мизикою, грає на ґітарі і на фортепіяні Любить їзду на лещатах.

„ВЕСЕЛКА" — ГАЛИНА МАРІЯ ЗИБЛІКЕВИЧ
9-літня Галина Марія Зиблікевич з Марлтон, Н. Дж. є ученицею 4-ой кляси публічної школи і 5-ої клюси „Рідної Школи" у Філядельфії, де за останні чотири роки здобула нагороду взірцевої учениці. Галя любить читати, музику і ґімнастику. Ходить на лекції фортепіяну, плавання і гімнастики. Під час зими змагається в плавацькій дружині „Вагуз", а в літі для дружини „Вудстрім".

„ГУЦУЛЬЩИНА" — АРЕТА ГАРАСИМОВИЧ
19 років, студентка Ля-Салл університету у Філядельфії, абітурієнтка „Рідної Школи", членка Пласту і танцювального гуцульського ансамблю „Черемош". Цікавиться музикою, плаванням та народними танками.

„ЕКРАН" — ЛЯРИСА КОЛОДІЙ
18 років, студентка біології в Сара Лоренс коледжі в Ню Йорку, членка Пласту, української католицької молоді при парохії св. Преображення в Денвері, Кольо., член танцювального ансамблю „Сизокрилі", була інструктором лещатарства, в школі змагалася в бігу і брала участь в стейтовім чемпіонаті. Любить грати на фортепіяні, танцювала в балеті Кольорадо, любить народні танки і спорт.

„БАНДУРА" — ГАЛЯ КОХНО
21 років, студентка астрономії і астрофізики в університеті Мериленду, членка Товариства Українських Бандуристів, голова Організації українців при університеті, членка танцювального ансамблю „Лиман" та групи українських професіоналістів у Вашінґтоні. Співає в церковному хорі, бере участь в концертах. Вчила українську мову в університеті і в школі українознавства. Має велике зацікавлення в українській музиці, особливо — бандурі, піснях та в українській історії. Займається журналістикою — англійською і українською. Дописує до ряду журналів. Виголошує доповіді. В Німеччині появилася її праця в ділянці історії України п.н. „Українська боротьба за незалежність".

„Чайка" і „Веселка"...

(Закінчення зі стор. 2)

була „Біля криниці". Подібні сценки („з пирогами" чи „з варениками") варто практикувати частіше.

Окремо, слід відзначити піяністку Г. Кривенко. Кому треба найбільш дякувати: чи дириґентові Ст. Кореневі, чи хореографові Н. Тиравській, чи адміністраторові П. Кардашеві, що Галина Кривенко є учасницею давної мистецької тури, — ми не знаємо. Але наявність піяністки такої високої кляси є великим осягом наших „австралійців".

Заля була повна й одушевлено оплескувала кожну точку програми на знак, що концерт „дописав" публіці, а публіка — концертові.

По закінченні було чимало висловів щирої подяки з обох сторін і побажання зустрітися знову. При цьому згадувано теплими словами спонзорів мистецької тури: УНСоюз у ЗСА і КУК у Канаді.

Закінчимо, як і почали, друкованими рядками:

„Слава і дяка „Чайці",
А з нею і „Веселці".
Що нам танцем і піснею
Звеселили серце".

З великим смутком ділимося з Приятелями і Знайомими, що дня 31-го жовтня 1985 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, БАТЬКО, СИН І БРАТ

бл. п.

Всеволод Коритник

доктор і професор хемічних наук, народжений 21-го квітня 1929 р. у Чаславі, Чехо-Словаччина.

ПАНАХИДА відбудеться [illegible] 1-го листопада 1985 року в Баффало, Н. Й.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — [illegible] 2-го листопада 1985 року в українській католицькій церкві св. Миколая в Баффало, Н. Й.

ПОХОРОН у понеділок, 4-го листопада 1985 р. на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЕНА з дому КОЗАК
доньки — НАТАЛКА, ХРИСТИНА
син — ПЕТРО
мама — ВАЛЕНТИНА БОЖОК з чоловіком
сестри:
НАТАЛІЯ БЕРРОВ з родиною
ВІКТОРІЯ СМАҐАЛА з родиною
і дальша Родина в Америці і в Канаді

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого ЧОЛОВІКА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. д-ра

ПЕТРА КОНЮХА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

у суботу, 9 листопада 1985 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Йосафата у Воррен, Миш.

Просимо Рідних, Приятелів і Знайомих згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ДАРІЯ з дітьми і внуками

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ мого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА

бл. п.

Андрея Богдана Ратича

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в середу, 6-го листопада 1985 р., о год. 6:45 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
в церкві св. Софії в Римі;
в церкві Успення Божої Матері в Люрді;
5-го листопада 1985 р. в церкві св. Покрови і УКУ у Філядельфії, о 8-ій год. ранку.

Рідних, Приятелів і Знайомих прошу згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

ЄВГЕНІЯ — дружина і РОДИНА

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ХРИСТА ЦАРЯ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ й ОКРУЖНА РАДА ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ ПРОВИДІННЯ вшановують

41-шу РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

СЛУЖБОЮ БОЖОЮ в церкві Христа Царя 10-го листопада 1985 р. при вулицях 17-ій і Каюґа о год. 12-ій вполудне, а відтак АКАДЕМІЄЮ в церковних приміщеннях.

На згарищах...

(Закінчення зі стор. 1)

дян, що не щадили датків і моральної підтримки, яка в тому році була так дуже важлива. У висліді цього всего, сьогодні Студія Мистецького Слова стоїть перед першою прем'єрою від нещасної жовтневої ночі 1984 року.

У неділю, 17-го листопада о год. 4-ій по полудні в залі Фешен Інституту, при 227 27-ма вулиця захід в Ню Йорку, відбудеться прем'єра комедії К. Ґольдоні в перекладі О. Варавви п.н. „Слуга двом панам".

Редакторів „Свободи" цікавить зміна заголовку п'єси, яка раніше вже була відома серед старшого українського громадянства з постановки Студії Театрального Мистецтва Йосифа Гірняка у переселенчих таборах Австрії і Німеччини під назвою „Слуга двох панів". Тут вияснює нам Л. Крушельницька що перша постановка була у перекладі І. Кошелівця і Алиськевича, а теперішня прем'єра на американському терені взяла за підставу переклад О. Варавви і тому саме зміна у заголовку. Але комедія ця сама і її рішила Л. Крушельницька вибрати як чергову прем'єру на загальне бажання публіки, яка після попередніх вистав студії постійно запитувала, коли можна буде побачити на сцені „щось веселого".

На наш запит чому Л. Крушельницька вибрала саме таку клясичну п'єсу як К. Ґольдоні, вона пояснює, що молоді адепти театрального мистецтва мусять вчитися саме на клясичках, бо це немов „азбука" для кожного театрального ансамблю.

Цікаво коментують підготовку до цієї п'єси молоді виконавці, що прийшли разом зі своєю учителькою на відвідини до редакції „Свободи" — а це Софійка Зєлик, Ліда Залуцька і Олег Данилюк. Вони однозгідно стверджують, що їм куди важче вчитися і вивчати свої ролі в комедії, як в інших поважних змістом п'єсах.

Вони вичерпно розповідають про підготову до прем'єри та з якою приємністю перебувають довгі години на пробах, а навіть поза пробами „живуть" п'єсою і ролями, які в ній мають. Це підтверджує Л. Крушельницька, яка здивована прямо захопленням усіх молодих виконавців, серед яких крім чотирьох гостей є ще Лесик Кмєта в головній ролі слуги, Ярослав Шуль, Юрій Прятка, Меляся Соневицька, Микола Дейчаківський, Орест Гарасимчук, Юрко Микитин і Данило Пушка.

Тим разом праця з молодими акторами вимагає особливо багато часу та науки, бо їх треба увести у форми поведінки минулого сторіччя, у спосіб ношення строїв та навіть у спосіб фехтування, який навчає наших акторів ветеран Метрополітальної опери Андрій Добрянський.

Про стиль і виконання багатих строїв XIX сторіччя дбає також молода сила, яка враз із акторами є на відвідинах у „Свободі", це Ельмира Ґеруляк, талановита дочка мисткині Слави Ґеруляк. Відповідну поведінку на сцені і хореографію невчає невтомна Ольга Ковальчук-Івасівка, а оригінальну музику для п'єси написав і буде виконувати проф. Ігор Соневицький.

Оформлення сцени, як і в минулих роках підготовила Марійка Шуст, але її проєкти тим разом погодився виконувати талановитий японський декоратор, що здобув вже славу у експериментальному театрі „Ля Мама" Ватоку Уено, який має для українського театру особливий сантимент.

Л. Крушельницька підкреслює, що тим разом все, що потрібне для оформлення сцени, усі реквізити та костюми треба було зачинати „з начала", коли раніше до кожної нової постановки можна було черпати з того великого магазину студії, який призбирався впродовж 30 років, а який згорів безслідно рік тому. Тут саме треба було використати датки громадянства, допомогу Стейтової ради мистців і треба було вести поруч із постійними пробами точний реєстр видатків, в чому на щастя допомагає завжди прихильний головний касир кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, Іван Сєрант.

Слухаємо про всі ці здавалося б непоборимі труднощі студії, подивляємо запал, який не дозволив керівникові студії Л. Крушельницькій та її молодим учням піддатися після такого знищення надбань довгих років і можемо лише побажати, щоб українське громадянство Ню Йорку та околиць заповнило вщерть в неділю 17-го листопада залю Фешен Інституту і цим зложило признання цій групі ентузіястів українського театрального мистецтва, що зуміли на згарищах створити нове життя.

Незаперечна...

(Закінчення зі стор. 2)

загинути. В словах Божественного Учителя з Назарету: „Я дорога, правда і життя" маємо надію, що й українська правда відродиться до життя, немов той мітичний фенікс з попелів історичного небуття і займе належне місце „у народів вольних колі".

Бо після ночі приходить все день, а після темряви світло. Надійде час, коли український нарід перейде Червоне море історичних негод і ввійде до обіцяної землі своєї державности на сором новітнім филистинам і амаликитам. Звичано, ті слова не промовляють до заражених атеїстичною пошестю і запаморочених успіхами кремлівських фараонів, які живуть і кормляться брехнею з арсеналу марксистсько-ленінської діялектики. Диявольсько рафінованим трюком цієї „діялектики" є й те, що вони паралельно з узурпацією доби Київської Руси привластили собі нашу давню національно-державну назву — Русь, що американські „специ" від східньоевропейської історії перекладають „Рашія". Ми в своїй наївності відсахнулися від тієї назви, а вони тепер горлають на цілий світ, що, мовляв, українці не мають історичного права до Київської Руси й до 1000-літнього Ювілею, бо тоді України ще не було. Була Русь, отже... Росія — Рашія. От куди стежка до гороху! Тому пекучим постулятом української науки є виказати, що москалі узурпували собі неправно нашу давню національно-державну назву. Ми це знаємо, але „специ" східньоевропейської історії світової науки не зовсім розуміють це питання. Отже треба їм в'їхати „трамваєм в голови", як говорили у Львові.

Апелюю до колеґів істориків-медієвістів, щоби дали належну відповідь. Надіюся, що в рядах членства Українського Історичного Товариства найдуться охочі. Тому ще завчасно ликувати як білим, так і червоним москалям. Знаємо з історії великі імперії, які тривали століттями й минулися. Над московсько-совєтською імперією також висить Божий меч Дамокля з пророчими словами, виписаними правицею Всемогучого на мурах Кремля: „Мане-Текель-Фарес". Бо Творець є найвищим Підметом історії і Він вирішує та визначує напрямні історичного шляху, судьбу одиниць і народів та закрути історії. Були моменти в нашій Бувальщині, що народ лежав на ложі історичного летаргу, забутий історичною Немезидою, викреслений з реєстру „історичних" народів, покинений своєю провідною верствою. Але згодом надходив час культурного й національного відродження та політично-державницьких підйомів, бо Україна призначена Творцем до життя. Христос зійшов на землю і своїм людським тілом ходив по Палестині, але духом і серцем Він находиться в Україні, бо христологія є універсальною ідеєю любови й спасення.

З тими рефлексіями й молитовними думками Божого люду наближуймося до Ювілею українського тисячоліття — з вірою в остаточну перемогу Христової Правди, а також і нашої української правди, яка промовляє за нами як Богом дана, незаперечна харизма нашого неподільного й священого права до міленіюм.

Поет — ...

(Закінчення зі стор. 2)

Але не судилося йому в пізнішому часі піти по лінії журналістичної кар'єри. В воєнних і еміграційних умовах не було в пресі місця для незалежної, темпераментної вдачі Вадима, який не міг перенести згори накинених директив і „ліній", які в'язали б самостійність його думання, поглядів і переконань.

Поруч праці на прожиток і поезії Лесич присвячував свої таланти літературній критиці й мистецтвознавству, деякий час мав картинну ґалерію. Зокрема заслуговує на увагу його колекція картин Никифора з Криниці й монографія про цього маляра-самоука „наївність", якого Лесич ревіндикував для українства. Був членом засновником Об'єднання Письменників „Слово", світового „Пенклюбу", здобув нагороди за поетичну творчість. Мав Лесич теж улюблене дозвільне зайняття — „габбі" — збирання поштових значків і коверт та нумізматику.

Відзначався товариською вдачею. Мав феноменальну пам'ять, енциклопедичне знання, знав багато видатних постатей нашого громадського життя й безліч деталів із їхнього життя, був кольористом і образним оповідачем. Я не раз підказував йому, щоб працював у прозовому жанрі „великого полотна", або щоб писав спогади. Але, мабуть, закоханість до безтями у поезію, брак часу і умов та стан здоров'я не дали йому змоги піти по шляху прозової творчости великих розмірів — повісти, роману, саґи.

Був кмітливим спостерігачем, мав завжди обґрунтований власний погляд. Був обдарований здібністю глибоко вникати в тайники й нюанси власної й людської психіки.

Пізнав я його на початку нашого прибуття до ЗСА в парку на Іст Рівер. Мене відразу полонив його темперамент, ерудиція, розмах, глибина, ясність, самостійність і оригінальність думки. Трудно було повірити, що ця життєрадісна, сповнена гумору, енергійна людина з чорною буйною чуприною й блискучими електризуючими очима так передчасно з'єднається з Творцем, до якого тужив і змагав увесь час свого творчого життя і в Його лагідні долоні склав в повній покорі свою тривожну, знеможену душу.

На вічну пам'ять, Вадиме!

ШКОДА, ЯКУ СПРИЧИНИВ тропічний ґураґан Хуан, що шалів біля побережжя в Луїзіяні, за попередніми підрахунками становить біля 100 мільйонів долярів. Загинуло не менше сім осіб і біля 8.000 були змушені залишити свої доми.

У ГАЗЕТІ „Вашінгтон Таймс" надрукована стаття, яка аналізує потенційний воєнний конфлікт на Близькому Сході і в районі Перської затоки. На думку військових спеціялістів, співвідношення сил в цьому реґіоні за останні роки змінилося не на користь З'єднаних Стейтів. Тепер ЗСА не в стані відбити совєтський наступ на цей район земної кулі.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Ґорбачов...

(Закінчення зі стор. 2)

часу, коли комуністична партія прийшла до влади в Совєтському Союзі.

Новий 25-річний плян Ґорбачова закликає робітництво до збільшення видайности праці на 130 відсотків до 150 відсотків в найближчих 15-ти роках.

Так, пляни великі і амбітні. Але московські комуністичні заправила вже і раніше встановляли такі великі пляни. Партійна програма з 1961 року закликала до збільшення робітничої видайности до 100 відсотків в часі десяти років, і 300 - 350 відсотків в часі 20-ти років. Одначе жадний з тих плянів не був виконаний. (Ах, ті московські ґрандіозні пляни: найбільша в світі „цар-пушка" (гармата) — тільки раз вистрілила і розірвалася; найбільший „цар-колокол" (дзвін) — після першого удару — розтріснувся. СЖ).

Горбачов також виявив нову партійну програму, яка замінить видану в 1961 році, а яка виявилася дуже компромітуючою для партії. Хоч він говорив, що попередня програма була в основному доброю, проте він скритикував деяких своїх попередників, мовляв, вони завинили в тому, що ця програма не була вповні виконана. Нова партійна програма, говорив він, не повинна мати забагато дрібничок, безпідставних фантазій та книжковости (тобто, що в книжках записано, що виконано, а часто, „перевиконано" чогось там стільки — а на ділі того не виконано — СЖ).

Ще сказав Ґорбачов у тій своїй промові, що якщо його пляни будуть виконані, то життьовий рівень в Совєтському Союзі може досягнути „квалітативного нового рівня" за 15 років. (Гай, гай, скільки то тих обіцянок було вже в Совєтському Союзі про кращий життьовий рівень, а піддані московсько-комуністичної імперії далі коротають своє життя у злиднях і нестатках. Те саме напевно станеться і з обіцянками Ґорбачова. — СЖ).

Ґорбачов також заявив, що партія повинна менше вмішуватися до економічних справ країни. Говорячи про зміни партійних правил він сказав, що керівництво партії державних і публічних організацій, „повинно бути чисто політичного характеру". Нещодавно деякі партійні діячі підпали були критиці за те, що вони надто вмішуються в економічні справи, на шкоду професійних керівників, з більшим професійним знанням, але меншим партійним вишколом.

Показуючи, ніби то який він „великий демократ", Ґорбачов закликав народ до дискусії і обговорення його нової програми, нових плянів і нових партійних правил, сподіваючись, що вони спричинять „хвилі коментарів, суґестій і листів". При тому наказав партійцям, щоб не поминули „жадної корисної ідеї", присланої „народом"...

Але на закінчення своєї промови новий московсько-комуністичний заправило, Ґорбачов, остеріг, що „які заохочуючі нові пляни не були б, визначену мету можна буде досягнути через „поправу робочої дисципліни". (Отже, знову натиск на робітництво: давай, давай, побольше работать, работать!!!).

В тих закликах, Ґорбачов, як видко, перегукується зі своїм політичним учителем, попереднім совєто-московським ватажком Юрієм Андроповим, який також клав головний натиск на дисципліну праці.